

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Spiritualium exercitiorum practicæ, quibus proficiendum. Cap. XVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

quàm diuinum honorem, ac beneplacitum. Exercitium verò aeternae vitae in homine proficiente, & perfecto, multo nobilius est, & vtilius in gratia, & meritis. Supra has sunt meditationes de contritione, & poenitudine peccatorum, de pudore coram Deo, de auersione à peccatis, & à mundo, quæ proueniunt ex præteritorum peccatorum recordatione cum amaritudine cordis, quemadmodum rex Ezechias dicebat:

Isaia 38.

Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animæ meæ. In hac autè contritione, & amaritudine plus homo ponderare debet peccatorum deformitatem, indignationem Dei, amissionem gratiæ, & gloriæ, quàm dispendium proprium, confusionem, periculum, amissionem temporalium, & similia. Ultra has in quarto gradu meditationum sunt exercitia passionis Dominicæ ad habendum compassionem. Bernardus namque in Sermone feriæ quartæ post Palmarum, ponit tres gradus exercitandi se circa passionem Domini, quos appellat opus, modum, & causam. Primus gradus est, vt recogitemus opus passionis, ad habendam compassionem, vt participes efficiamur passionis eius, & gloriæ: & istud spectat ad homines actiuos, & incipientes. Secundus gradus est, recogitare passionis suæ modum, videlicet qua humilitate ab yssali, patientia, mansuetudine, & desiderio passus sit, ita quòd in eius passione inuenire poterimus perfectionem omnium virtutum, quas ad imitandum in ipsa considerare debemus, & istud respicit proficientes. Et iste est quintus gradus meditationum, exercitare scilicet virtutes ad assumendum ipsas, & imitandum. Tertius gradus est, recogitare causam, propter quam Christus passus est, hoc est, immensam charitatem, quam in hoc nobis voluit demonstrare: & hanc meditari debemus, vt vice versa eius amore vehemèter inflammemur, quod propriè pertinet ad perfectos. Attamen hunc amorem in omnibus exercitationum gradibus exercitari oportet, si in bona vita quis proficere voluerit. Iste autem gradus in passione Domini se exercitandi, inclusus est in sexto, & supremo meditationum gradu, qui est, meditando seipsum in Dei amore exercere, quamuis sint adhuc alia sublimiora exercitia nudi amoris, vti postea audiemus.

Spiritualium exercitiorum practica, quibus proficiendum.

Cap. XVII.

Prosequendo igitur materiam nostram, postquam se quis exercitauit tribus mensibus, aut sex, aut anno vno, donec in se sentiat deside-

desiderium mortificationis sui ipsius, mundi contemptum, carnis subjugationem, inflammationem spiritus ad Deum, & ad virtutes vniuersas, si tunc vult progredi in actiua vita, ad pertueniendum in contemplatiuam, tria debet assumere. Primum est, quod non occupet se nimis, neq; deiciat in pusillanimitatem, nec se etiam nimis perturbet, vetera sua peccata recogitando, neque etiam quotidianos suos defectus discutiendo, deffendo, confitendo: sed omnes retractationes, vel discusiones peccatorum, quibus miscetur vitiosa delectatio, aut formidolosa desperatio, & pusillanimitas, vel conscientie scrupulositas, rescindendæ sunt confestim, alioqui impedimento sunt in vita proficiente. Nam bonos affectus extinguunt animum, & libertatem cordis deprimunt, atque familiaritatem Dei elongant, veram confidentiam extinguunt, animamq; à vita contemplatiua reuocant. Secundam igitur faciet recogitationem, & confessionem de peccatis tantummodo notabilioribus: reliqua verò proijciet in abyssalè Dei bonitatem & amorem, vbi consumentur velut vna gutta aquæ in magno igne: Cæterum, contritionem, displicentiam & pœnitentiæ peccatorum exercebit non cum conuersione ad ipsa, & rememoratione, vt dictum est: sed cum quadam plenaria amorosa confidentia, & conuersione ad Deum, & præcipuè in diuinum amorem. In qua conuersione homo displicentiam habet de omni eo, quod medium, & impedimentum facit, ne affectiones suæ fluant in Deum, & quietentur. Hoc autem certum habeas, venialia peccata multo efficacius, & plenius deleri amorosa quadâ, & vigorosa cõuersione in Deum, quàm sola conuersione ad ipsa peccata per contritionem. Sed hoc est occultum quoddam exercitium, quod à paucis inuenitur. Secundum est, quod sit multum sollicitus in omnibus peccatis venialibus, mori affectibus eorundem peccatorum: quia ista est emendationis semita, & via cõpendiosa Deo gratissima. Hic est sciendum, quod multum interest inter labi in venialia peccata ex infirmitate, & occasione, & cadere ex affectionibus fixè in venialibus stantibus. Sed quia de ista mortificatione dixi in prima parte libri huius, idcirco nunc prosequi omitto. Tertium est, quod homo incipere debet eleuare cor suum, animam, affectus, & vires suas, continuis affectuosis aspirationibus in diuinum amorem, & vnionem, quemadmodum postea latius audiemus. Nam sicut in sumptuosis structuris videmus, si fieri debeat ædificium arcuatū, aut lapidea testudo, oportet supponere arcus ligneos super quos lapide-

Exercitium
actiue vitæ.

Confessio
succincta.

Pœnitentiæ
peccatorum
quomodo
exercebatur.

Venialia
peccata
quomodo
abluantur.

us arcus superaedificetur: & cum factus fuerit, subtrahuntur signei arcus, & per se subsistit: ita etiam est in aedificio spirituali, in quo oportet fieri arcum diuini amoris, qui totum contemplationis opus portet: & quia homo primò imperfectus est in Dei amore, si hunc amoris arcum construere debeat, oportet ut in primis potissimum se exercitet in talibus meditationibus, quæ cor suum ad desiderium Dei accendere valeant, ut arcum istum amoris superaedificare possit. Cùm autem sic se inflammatum inuenit in affectu, excitare debet seipsam in ardorem amoris, & vnitionis Dei magis aspiratiuis desiderijs, quam meditationibus. Et cùm se hoc modo continuis exercitijs, & aspiratiuis desiderijs frequenter compulerit in amorem Dei (vniuersas animæ vires coadunantem) affectus hominis adeò vigorosi in ipso efficiuntur visitatione ignearum exercitationum huiusmodi amoris (hominem cum Deo vnientis,) quòd se momentò submersum inueniet in abyssi amoris Dei, & separatù ab omnibus creatis, mox ut per praefatum exercitium se ad Deum conuerterit. Et istud propriè est origo, fundamentum, & instrumentum vitæ contemplatiuæ, quod quicumque in actiua vita inuenire poterit, citò proficere valebit in virtutibus, & sui ipsius mortificatione, ac peruenire ad vitam contemplatiuam. Et vocatur istud instrumentum, gratia operans, de qua adhuc multa audiemus. Cæterum, quid intelligi debeat per verba illa, aspirare ad amorem vnitiuum, in consequentibus declarabo in vita contemplatiua. In ijs autem, quæ dicta sunt, habetur plena præparatio ad vitam actiuam, & origo vitæ contemplatiuæ.

De mercenarijs, & seruis infidelibus. Cap. XVIII.

Fundamentum vitæ contemplatiuæ.

Seruum infidelium farrago.

Est tamen hic notanda vna regula generalis, deseruiens cuiilibet ex his tribus statibus, scilicet quòd tria sunt, quæ homines in diuino seruitio faciunt seruos non fideles, sed mercenarios, dignos à Deo contemni, & condemnari. Primum est, quòd quis in omni exercitio querit seipsum, & propriam utilitatem consequi: puta sensibilem gratiam, deuotionem, meritum, & gloriã; vel etiam incommodum proprium euitare, puta temporale damnum, confusionem, pœnam, vel plagam, purgatorium, infernum, & similia. Imò est inuenire nonnullos, qui contemnunt omnia, & strictam religionem, aut pœnitentiam assumant, omnemque gaudenter sustineant aduersitatem, ad acquirendam vitam æternam, vel euadendam pœnam æternam, & tamen non stant in gratia, nec etiam in charitate Dei. Nam taliter egit Plato-